

in.ihned.cz/zahranici

Pallas – Ounastunturi

Finsko je země proslulá nejen nádhernou přírodou, ale i vysokou kulturní vyspělostí svých obyvatel. Vzorným příkladem jsou finské národní parky – perfektně značené a vybavené pro veškerý komfort návštěvníků, ale s maximálním důrazem na co nejmenší zásah člověka do přírody.

Národní park Pallas – Ounastunturi leží na laponském severu Finska, téměř u norských hranic. Ačkoli je to třetí největší národní park ve Finsku, má rozlohu pouhých 500 km². Tvoří ho dlouhý úzký pás povětšinou holých kopců o výšce 500 až 800 m, obklopených lesy a tundrou s občasným jezírkem. Název parku napovídá, že se skládá ze dvou oblastí, Pallas a Ounas; tunturi je pak finský výraz pro tundrový, bezlesý vrch.

Sobi v hlavní roli

Poměrně chudou arktickou vegetaci parku tvoří hlavně traviny a keřičky nejrozmanitějších bobulovitých a vřesovcovitých rostlin (jako například artická, bíle kvetoucí diapensia). V údolích, často podmáčených, lemuji potoky vrbová houští. Smrkový a borový les pokrývá velkou část nízkopoložených míst. Hranice lesa dosahuje do půli až dvou třetin větších kopců, takže z vršků je krásný, ničím nerušený výhled do dalekého okolí – na husté lesy, jezera a stádečka sobů.

Sobů je na území národního parku na deset tisíc. Pro milovníky nespoutané přírody může být zklamáním, že všichni laponští sobi jsou částečně domestikováni – každý z nich totiž někomu patří, některé sámské rodině. Sámové (jak si Laponci říkají) chovají sobi od pradávna a někteří dodnes během roku doprovázejí migrující stáda.

K dalším představitelům fauny patří především drobní hlodavci; větší zvířata, jako medvěd, los, vlk, rys a rosomák, jsou velmi vzácná a plachá – jen v zimě se dají občas spatřit je-

FOTO: JIŘÍ SEDLÁČEK

jich stopy. Nejpočetnější jsou ptáci, kterých sem v létě přilétá až 130 druhů (např. sněhule, sojky či krivky), v trávě často narazíte na bělokura.

Nenáročný trek

Parkem procházejí udržované stezky, které návštěvníkům umožňují přístup z několika směrů, ovšem nejpůvodnější je severojižní trasa, vedoucí od jezera Ounasjärvi na severní hranici parku k hotelu Pallas a návštěvnímu středisku v jeho jižní části. Má celkovou délku 55 km a dá se pohodlně projít za čtyři dny.

Tento národní park je přes svou značnou odlehlost velmi oblíbenou destinací a v létě zde potkáte turisty ze všech koutů Evropy. Vzhledem k poloze parku nad 68. rovnoběžkou je samozřejmě k návštěvě nejvhodnější teplé severské léto, i když se sem dá zavítat kdykoli; značeny jsou i zimní lyžařské trasy.

Většina návštěvníků začíná trek parkem od jihu, od hotelu Pallas (ačkoli stezka neustále stoupá a klesá, celkově se profil terénu směrem na sever snižuje), který se nachází zhruba 20 km severně od hlavní silnice, spojující města Kittilä a Muonio. Hned vedle parkoviště stojí návštěvní středisko, kde si můžete prohlédnout expozici místní fauny a flóry, zakoupit si topografickou mapu parku a dozvědět se potřebné informace.

Jak je u finských národních parků obvyklé, stezka nejprve kopíruje krátkou naučnou okružní trasu (s pečlivě vyvedenými popiskami v několika světových jazycích) a poté stoupá po úbočí prvního kopce. Značení je po celé délce parku vynikající; u každého rozcestí stojí ukazatele se směry a vzdálenostmi jednotlivých destinací. V údolích, především na podmáčených místech, je položen

chodníček – dvě prkna či rozpálené klády spojené dřevěnými kolíky, přes potoky vedou lávky, takže stezka je opravdu pohodlná a až na občasné strmější úseky nenáročná a vhodná i pro méně zdatné chodce.

Každých zhruba 15 km stojí turistická chata, která je příchodem k dispozici. Obvykle se jedná o jakýsi „dvojsrub“, dvě samostatné místnosti, z nichž jedna je volně k dispozici, druhá pak pouze na rezervaci (a placenou, zhruba 16 eur na osobu). Placená místnost se liší jen větším komfortem nocování – obsahuje kovová palandová lůžka s matracemi a lůžkovinami, kdežto v otevřené chatce jsou jen dlouhé palandy z prken. V obou jsou kamna, jídelní stůl a malá kuchyňka s nejnútnejším nádobím, většinou i s plynovým vařičem a plnou bombou! Kapacita místností bývá 8 až 16 lidí, takže v letní sezóně nelze vždy počítat s volným místem a je lépe dorazit dřív (pobyt je omezený pouze na jednu noc). Chatu vždy doplňuje dřevník (s nařezaným a částečně naštipaným dřívím a potřebným nářadím), suchý záchod a ohniště.

JIŘÍ SEDLÁČEK

ZÁKLADNÍ INFORMACE

Nejllepší doprava je autem z finských měst Kittilä či Muonio, ze severu pak po silnici do města Hetta (z Muonia nebo norského Kautokeina) a převozem přes jezero Ounasjärvi. Stejně se dostanete i autobusy z finské či norské strany.

● Podrobné informace na stránkách:
www.matkahuolto.com www.lapinbussivuorot.com

